

ACTEUR ERIC BURKE

Eric Burke studeerde af in 1981 - 6e Moderne Talen, aan het Koninklijk Atheneum te Oostende. Vier jaar later, met een diploma van de "Studio Herman Teirlinck" op zak, begon hij zijn loopbaan als professioneel acteur bij het "Koninklijk Jeugd-theater" in Antwerpen. Na enkele verfrissende jaren spelen voor kinderen, hield hij het voor bekeken en trok naar Nederland waar hij één van de hoofdrollen kreeg in de musical "Cabaret", naast Willem Nijholt. Terug in België speelde hij als free-lancer in diverse theaterproducties van o.a. Arca, Raamtheater, KVS, Zuidpool en theater Paljas (eerder te gast in het Atheneum met "De Grap").

Daarnaast werkte hij mee aan filmproducties van Harry Kùmel (o.a. Secrets of Love) en Dominique Deruddere (Crazy Love).

Op televisie was hij eerder te zien in "Klein London Klein Berlijn" en "Caravans"; tegenwoordig loopt hij vooral gewapend met knuppel en handboeien rond (op de set van VTM-serie "Wittekerke").

Tussendoor verveelt hij zich ook al niet want in de reclamewereld is hij een veelgevraagde stem, bij de BRIN-Nachtradio mag hij regelmatig de plaatjes aaneen kletsen en dan is er natuurlijk nog Bomans.

Om op een overtuigende manier politieagent Geert te kunnen spelen in "Wittekerke", trok Erik Burke een tijdje naar de politieschool. Daar raakte hij eindelijk zijn aangeboren angst voor uniformen kwijt. Sindsdien schrikt hij er zelfs niet meer voor terug om mee het verkeer te helpen regelen, als hij merkt dat zijn 'collega's' de handen vol hebben. Zo zie je maar dat elke nieuwe rol een acteur weer een stuk rijker maakt.

"Dag allemaal" vroeg hem: 'Wittekerke' is voor jou in zekere zin een terugkeer naar je roots. Je bent ook aan de kust opgegroeid.

"Ik ben van Oostende. Mijn ouders wonen er nog, maar ik kom er niet zo vaak meer. Als ik al eens twee dagen vrij ben, leid ik liever mijn eigen leven. Dan heb ik ook niet altijd zin om mijn familie te gaan opzoeken."

Was het een grote stap toe je op je achttiende in Antwerpen ging studeren?

"Ik had altijd in een overbeschermd milieu geleefd. En plots moest ik mijn plan trekken. Ik heb dat met vallen en opstaan moeten leren. Ik had het aanvankelijk niet makkelijk om sociale contacten te leggen. Op school had ik nauwelijks vrienden gehad. Ik was altijd met toneel bezig geweest. Maar in Antwerpen zag ik in dat ik zelf naar de mensen toe moest stappen als ik niet elke avond op mijn kamertje wou zitten kniezen. Ik heb die verlegenheid echt van mij moeten afzetten. Ik vond het vroeger absoluut niet evident om in mijn eentje een café binnen te stappen. Ik heb het daar soms nog moeilijk mee."

Had je een Westvlaams accent toen je in de grootstad aankwam?

"Met de gevreesde g en h heb ik eigenlijk nooit problemen gehad. Thuis spraken we nochtans altijd plat Oostends. Ik ben daar ontzettend blij om. Vlaanderen heeft vele rijke dialecten. We hoeven ons daar absoluut niet voor te schamen."

In 'Wittekerke' praten de personages nochtans een merkwaardig 'schoon Vlaams'.

"Ik droom ervan om eens een rol in het Oostends te kunnen spelen. Die taal is me eigenlijk nog altijd het meest eigen. Maar in 'Wittekerke' streven we naar een eenheidstaal, een grootste gemene deler die geen dialect is en ook niet het bekakte Nederlands waarin maar weinig mensen zich herkennen."

Heeft je uniform je bij buitenopnamen al eens parten gespeeld?

"Het valt op dat de mensen zich heel anders gedragen dan tegenover de andere acteurs. Echte politieagenten gaan vaak zelfs heel collegiaal met mij om. Zo heb ik veel meer begrip voor hun job gekregen. Ik weet nu dat ze het ook niet altijd even makkelijk hebben. Laatst heb ik een echte agent zelfs helemaal in verwarring gebracht. Hij stopte en vroeg of ik een nieuwe collega was. Pas toen zag hij de insigne "Wittekerke" op mijn jas. Ik heb ook al eens het verkeer geregeld in plaats van een echte politieagente die even naar het bureau moest.

Je werkt ook voor de Nachtradio.

"Ik heb daar geen vast werkschema. Ik spring in als iemand ziek valt of met vakantie is?. Ik zou mijn radiowerk graag uitbreiden, maar momenteel kan dat echter niet. "Wittekerke is een voltijdse bezigheid voor mij. Het is al gebeurd dat ik om drie uur klaar was met de Nachtradio en om zeven uur alweer op de set moest zijn. Dan had het gewoon geen zin om naar huis te gaan. Ik reed naar de studio en sliep een paar uurtjes in mijn auto.

Na december 1995 is je leven nog een groot vraagteken. Is het heel zeker dat je dan uit "Wittekerke" verdwijnt?

"Zelfs als VTM besluit om verder met ons in zee te gaan, zal men het zonder mij moeten doen. Er gebeurt iets vrij ingrijpende in het leven van mijn personage. Geert gaat niet sterven, maar de verandering is wel zo drastisch dat ik weet dat ik er niet lang meer in zal zitten. Dan is het ook stilaan mooi geweest. Ik vond het bijzonder boeiend om eens op langere termijn aan een personage te werken. Je ziet hem voortdurend evolueren. Dit soort televisie is relatief nieuw in Vlaanderen. Alleen al het feit dat ik daarin een tijdje kan meedraaien, vind ik heel inspirerend. En wat zijn die twee jaren nu in een mensenleven?

En daarna. Het grote gat ?

"Ik zet ook zelf theaterproducties op. Nu toer ik door Vlaanderen en Nederland met een programma rond 'Godfried Bomans' en ik ben alweer op een nieuw project aan het broeden. En daarnaast ik ook verder te kunnen gaan met mijn radiowerk.

Mogen we besluiten dat je een gelukkig mens bent?

"Voor het ogenblik wel ja, Ik heb net zoals alle mensen ook wel mijn mindere momenten. Maar die maken even goed deel uit van het leven. Vroeger wond ik dat ik helemaal geen recht had om gelukkig te zijn. Maar van die doemgedachten ben ik al lang bevrijd. Eigenlijk zijn alle gevoelens even waardevol. Een depressie heeft ook haar betekenis. Op voorwaarde natuurlijk dat je die heel intensief beleeft. Ik besef heel goed dat het leven heel grillig en wispelturig is. Dat stemt me niet ongelukkig, maar maakt me net alert om zo intens mogelijk van alles te genieten. Ik ben van nature helemaal geen avonturier, maar ik vind diepzeeduiken en paardrijden wel fantastisch. Je leeft pas echt als je dingen doet die niet zo voor de hand liggen.